

név: ..... iskola: ..... oszt.: .....

KÉT HÉT EGY MESE

2022 - 2023

3-4. osztály

2. forduló

Matt Haig: Az egér, akit Mikának hívnak

ifjúsági regény (részlet)

Budapest: Kolibri Kiadó, 2022

1) Miért veszekedett Bátor Britta és Mika?

.....

.....

.....

2) Miért kapott Mika óhajtósóhajtást?

.....

.....

3) Igazmondó Glimpi szerint mi az igazság az elégedettséggel kapcsolatban?

.....

.....

.....

4) Melyik egérre vonatkoznak a felsorolt állítások? Húzz egy vonalat oda!

	mindig tele volt veszélyes tervekkel	
	egész évben várja a karácsonyt	
	Bátor Britta	
	odúban lakik	
	mézeskalácsot eszik	
	avarban alszik	
	egy Glimpivel lakik együtt	
	szőnyegen alszik	
egér, aki nem akart az lenni	írigy	vad, szabad egér
	Mika	
	gombát eszik	
	sárga kunyhóban lakik	
	megmentette a barátja életét a Hó Bagolytól	
	rénszarvas barátját Villámnak hívják	
	fehér pöttyös szeretetsiperkével kért bocsánatot	
	levegőbe tudott röppenteni egy faágat	

5) Ki volt a 35. név Igazmondó Glimpi listáján?

.....

6) Mi az Urga-burga sajt?

.....

.....

7) Emlékszel Topó apó mit mondott a képtelenségről? Most az a feladatod, hogy rakd össze a mondatot a felsorolt szavakból. Melyik szó a kakukktójtás, ami nem illik a mondatba?

A, amit, az, egyelőre, elképzelhető, elképzelhetetlenek, gondolsz,
képtelenség, más, még, mint, nem, találsz

.....

.....

.....

Kellemes karácsonyt és szép téli szünetet nektek!

Következő (3.) feladatlap: 2023. január 9-én, hétfőn

A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu/hirek oldalról.

Képtelenség

Matt Haig: Az egér, akit Mikának hívnak
Budapest: Kolibri Kiadó, 2022

ford. Rádai Andrea
illusztráció: Chris Mould

átor Britta nekidőlt egy ázott kéregdarabnak. Alig bírt megszólalni. Kinyitotta a száját, majd becsukta, majd újra kinyitotta és becsukta és kinyitotta.

– Mit... csináltál... az... előbb?

– Azt hiszem, megmentettem az életed.
Nem nagy ügy.

– Mika! Te idevarázsoltál egy fényizét a nagy semmiből! Hogyan? Mit? *Hogyan?!*
Ez képtelenség!

Mikának eszébe jutott valami, amit egyszer Topó apó mondott.

A képtelenség
nem más,
mint az
elképzelő,
amit
egyelőre még
elképzélhetetlennek
találsz.

A két egér elindult Bátor Britta odúja felé. Útközben megint elmentek Durmika és fenyőtobozzal teli kosara mellett. Mika mesélni kezdett.

Bátor Britta a sötét odúja mélyén, egy kupac nedves falevélén üldögélt. Apró karját összefonta maga előtt, ami jól illett szemöldökráncolós arc kifejezéséhez.

– Szóval akkor most azt hiszed, hogy nagyon különleges vagy, mi? – kérdezte sértődötten.

– Ne legyél már ilyen, Bátor Britta. Nem én kértem óhajtósóhajtást.

– Te sosem akartál normális egér lenni, igaz?

Mika megrázta a fejét. Épp most mentette meg Bátor Britta életét, és elhatározta, hogy legalább most az egyszer kimondja, amit érez.

– Szerintem te irigy vagy.

– Nem, Mika, nem vagyok irigy. Mivel veled ellentétben én nem szégyellem, mi vagyok. Egér vagyok. Egy rettenthetetlen és bátor egér.

– Én sem szégyellem.

– Hmm... – Bátor Britta a hasát vakargatta. – Szerintem neked bajod van azzal, hogy egér vagy.

– Nekem aztán nincs.

– Gondolkodj egy kicsit. Elhagytad a családotat...

– A családom nem akart engem! Az anyám még nevet sem adott nekem!

Bátor Britta mintha meg sem hallotta volna Mika megjegyzését.

– Aztán egy ember lett a legjobb barátod...

– És?

– És most egy glimpivel laksz együtt...

– És akkor?

– Akartad, hogy óhaj-tósóhaj-tást végezzenek rajtad!

Bátor Britta úgy mondta ki, hogy *óhaj-tósóhaj-tás*, mintha az szitokszó lenne.

– ÉN NEM AKARTAM ÓHAJTÓSÓHAJTÁST! NEM KÉRTEM ÓHAJTÓSÓHAJTÁST! NEM TERVEZTEM ÓHAJTÓSÓHAJTÁST KAPNI! ÉS ÉPP MOST MENTETTEM MEG AZ ÉLE-TED!

– Nem mentettél meg. Tökéletesen ura voltam a helyzetnek.

– Ez nem igaz, Britta, és ezt te is tudod.

– Bátor Britta. Ez a nevem.

– Bocs, Bátor Britta. Te kérted, hogy segítsék. És azt mondtad, félsz.

Barátja szeme tágra nyílt a dühtől.

– Ne hazudj! Sosem mondtam ilyet! Hogy is mondhattam volna, én, Bátor Britta ilyesmit!

– Ne haragudj. Talán rosszul hallottam.

Bátor Britta megint a homlokát ráncolta. Mika soha életében nem látott ennyire összeráncolt homlokot.

– Az igazság az, Mika, hogy akár tervezted, akár nem, azért kaptál óhaj-tósóhaj-tást,

mert leestél a rénszarvasbarátodról, Nyimnyámról.

– Villámról.

– Mi?

– Villámnak hívják.

– Jó, jó, azt mondom én is. Nyimnyám. És azért is kaptál óhajtósóhajtást, mert az a koboldlány ismer téged, ugye?

– Hú... – suttogta Mika. – Te tényleg irigy vagy.

Bátor Britta büfögött egy gombaszagút.

– Miért lennék irigy egy olyan egérre, aki nem akar egér lenni? Tudod, Mika, én tudom, mi vagyok. Én egér vagyok.

– Én szintúgy.

– Nem, te nem. Én egér *akarok* lenni. És egér is *vagyok*. Vad és szabad egérként egy faodúban lakom, gombát eszem, és az avar az ágyam. Miközben te egy fura sárga kunyhóban laksz, mézeskalácsot eszel, a tűz mellett, a szőnyegen alszol, és egész évben a karácsonyt várod. Ez nagyon, nagyon szomorú. Elárulod az egereket. És, őszintén

szólva, nem is tudom, lehetünk-e barátok ezek után.

– *Micsoda?*

De Bátor Britta már döntött. Felállt és odalépett odúja bejáratához, amelyen beáradt a fény. Kimutatott a hóra és a lehullott tobozokra.

– Gyerünk! Menj innen! Menj, és legyél csak a varázslényekkel! Ha már jobban szereted őket, mint az *egereket*.

Mika úgy érezte, menten sírva fakad, pedig még sosem sírt egész életében.

– De hát ez nevetséges. Kérlek, Britta... Bátor Britta. Ez hülyeség.

Bátor Britta csak a fejét rázta, és kimutatott a hóra.

– Hát jól van – bólintott végül Mika. És ezt ismételte, amikor kilépett a hidegbe, és akkor is, amikor Bátor Britta már nem hallhatta. Ezt mondogatta, ahogy ment, mendegélt a hóban, a hatalmas fenyők és a nyírfák között, immár barát nélkül, egészen addig, amíg a glimpi kunyhójához nem ért.

– Hát jól van – mondta, és próbált nem gondolni arra a nedves, meleg érzésre a szemében és arra a szomorú, nehéz érzésre a testében. – Jól van. Jól van. Jól van. *Jól van!*

*Végtelen magány és megsemmisítő
csalódások hosszú sora*

gazmondó Glimpi épp azokról a glimpikről írt listát, akiket a legkevésbé szeretett, Mika pedig a szőnyegén feküdt a tűz melegénél.

– A Morgó Glimpi... – motyogta a glimpi. – Ő a harminchetedik. Aztán itt van a Kínos Pillantású Glimpi. Harminchatodik...

Ekkor felnézett, és látta, hogy Mika a fülét-farkát lógatja.

– Mi bajod van? – kérdezte.

– Hosszú történet. Nem akarlak vele untatni.

– Azt jól teszed. Nem szeretek unatkozni.

– És a glimpi tovább írta a listát. – A harmincötödik... az Állandóan Zümmögő Glimpi...

Mika eldöntötte: úgy tesz, mintha az Igazmondó Glimpi *érdeklődést* mutatott volna.

– Egyetlen egérbarátom volt. És most már ő sincs. Szerinte az, hogy óhajtósóhajtást kaptam, annak a jele, hogy nem akarok egér lenni.

– Hát – sóhajtott az Igazmondó Glimpi –, az igazat megvallva nem is úgy viselkedsz, mint egy egér.

– Micsoda? – ült fel Mika.

– Nézd csak meg magad. A szőnyegen. A tűz mellett. Gyakorlatilag macska vagy.

– Nagyon *ízléstelen* dolog ilyen mondani, Igazmondó Glimpi.

Az Igazmondó Glimpi megvonta a vállát.

– Én csak az igazat tudom mondani.

Mika felsóhajtott.

– Folyton azt érzem, hogy sehova sem tartozom. Nem vagyok kobold. Nem vagyok ember. Nem vagyok glimpi. Még csak egér sem vagyok. Legalábbis nem igazi...

Az Igazmondó Glimpi bólintott, anélkül, hogy felnézett volna a listájáról.

– Alighanem igazad van. Könnyen lehet, hogy végtelen magány és megsemmisítő csalódások hosszú sora vár rád az életben.

– Nagyszerű – morogta Mika.

– Én ugyanilyen vagyok – mondta az Igazmondó Glimpi. – Engem sem szeret senki. Na jó, Nikolast kivéve, de ő mindenkit szeret, még téged is, szóval nem számít. De legalább mi tudunk egymással beszélgetni. Félre ne érts, általában elég idegesítő vagy, de legalább itt vagy nekem. És ez néha nagyon sokat jelent. Hogy *van* melletted valaki.

Mika megpróbált mosolyogni.

– Ööö... köszí. Vagy ilyesmi.

Az Igazmondó Glimpi egy pillanatra abahagyta a listaírást, és felnézett kicsi asztaláról.

– Az az igazság, hogy soha nem leszel elégedett magaddal, ha folyton azon aggódsz, hogy mások mit gondolnak rólad. Én aztán tudom. A világ összes glimpije gyűlöl, mert megmondom az igazat. És a glimpik nem nagyon szeretik az igazságot. Tisztára

kiborulnak tőle. A repülő glimpiknek néha még a szárnyuk is leesik miatta.

– Ejha! Nem is tudtam.

– Nem tudok hazudni, szóval nekem elhiheted. Nem én kértem ezt. Nem én kértem, hogy Igazmondó Glimpi legyek. Nem én kértem a nagynénémet kicsi koromban, hogy varázsoljon el, hogy örökké csak az igazat tudjam mondani. Nem mi kérjük azt, hogy kik legyünk. De ha már azok vagyunk, akik vagyunk, nem sok értelme van utálni azt, akik vagyunk. Mert egyszerűen csak azok vagyunk, AKIK VAGYUNK. Érted?

– Azt hiszem – felelte Mika.

És elmosolyodott. Tetszett neki, amit a glimpi mondott, egy kicsit megvigasztalták ezek a szavak. De legbelül még mindig magányosnak érezte magát, és bár utálta ezt az érzést, nem szólt róla a glimpinek. Csöndben visszafeküdt a szőnyegre, nézte a tüzet, és időnként nagyot sóhajtott.

Másnap Mika elment gombászni, de nagyon furcsán érezte magát egyedül. Hiányzott neki a barátja. Amikor egyszer csak meghallotta, hogy egy ismerős hang őt szólongatja, a szíve akkorát ugrott, mint egy szökellő rénszarvas.

– Bátor Britta? Te vagy az? – kiáltotta.

Valóban lompos barátja volt az. Vagyis a volt barátja. Mika megállt, és várt. Bátor Britta odament hozzá, és apró, fehér pöttyös, zöld gombát nyújtott felé.

– Ezt még régebben találtam – mondta.

– Fehér pöttyös szeretetcsiperke! – Mikának elállt a lélegzete. Tisztában volt vele, hogy ez a Messzi Észak legízletesebb gombája.

– Neked tettem félre – folytatta Bátor Britta zavartan. – Hogy bocsánatot kérjek. A tegnapiért. Nem gondoltam komolyan, amit mondtam. Csak még sokkos állapotban voltam, tudod, Hó Bagoly miatt. Még Bátor Brittának is vannak gyenge pillanatai – mosolygott. – Lehet, hogy meg kéne változtatnom a nevem Kilencvenkilenc Egész Kilenc Kilenc Kilenc Ezred Százalékban Bátor Brittára? Az a baj, hogy nem túl

fülbemászó. Meg kellett volna köszönnöm, hogy megmentetted az életem. Túl büszke voltam. És egy kicsit... – küszködött Britta a szavakkal – ...egy kicsit irigy, igen. Igazad volt. Sajnálom. Meg tudsz nekem bocsátani?

Mika elvette a gombát és megette a gombát és nagyon ízlett neki a gomba. Nem volt olyan finom, mint a sajt, de tagadhatatlan, hogy a tíz legjobb gomba között volt, amit Mika valaha evett.

– Igen – felelte Mika –, persze hogy megbocsátok. Csak még egy kérdés: ha legközelebb megpróbál téged felfalni egy bagoly, hagyjam?

Bátor Britta felnevetett.

– Hát, gondolom, megérdemelném.

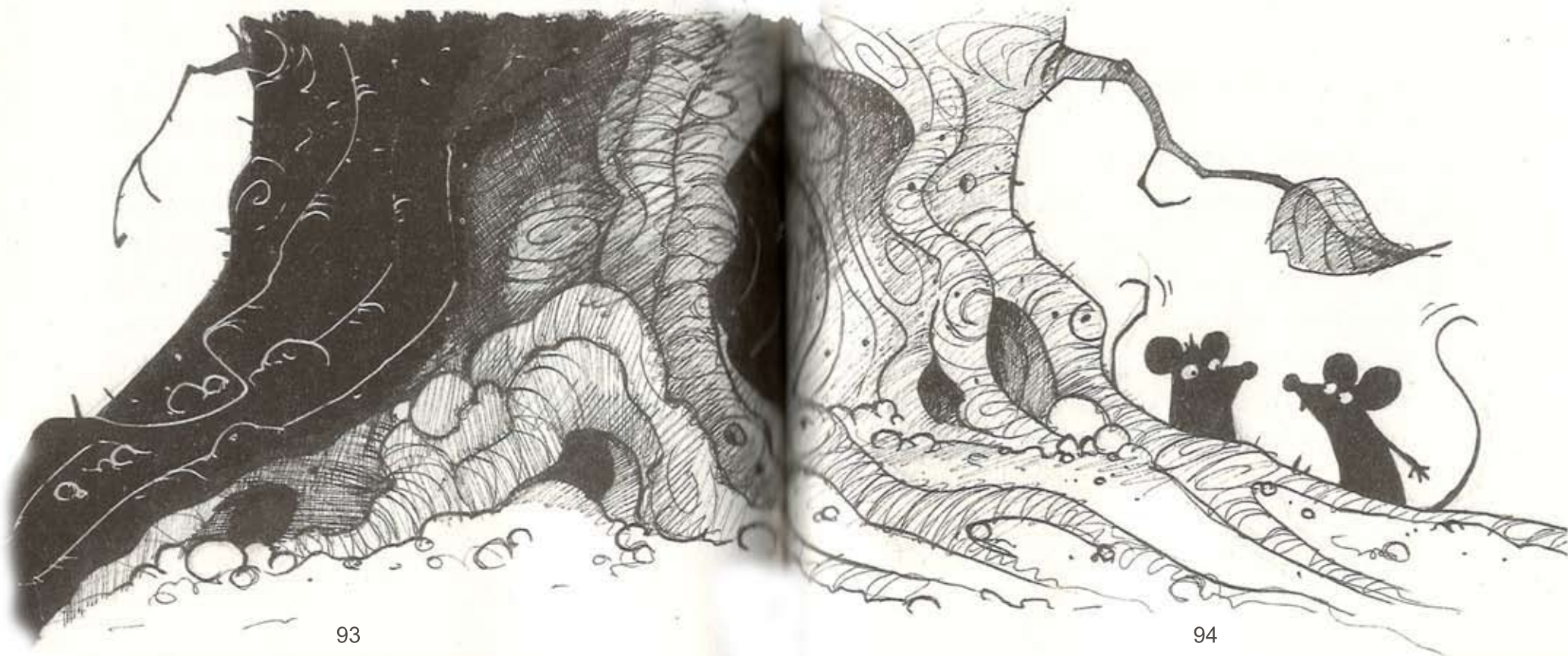
– Igen. De nem fogom hagyni. Ugyanúgy megmenteném az életed, újra és újra. Büntetésből, és – nevetett Mika a barátjával együtt – hogy újra és újra megtapasztalhasd a szuperképességeimet.

Bátor Britta közelebb lépett Mikához. Kicsi egérkarjával átölelte a barátját, és azt suttogta a fülébe:

– Mutassak neked egy igazi különlegeséget?

Mika tízig akart számolni, hogy egy kicsit megvárakoztassa Bátor Brittát. De mivel az egerek nem túl jó matekosok, ez túl sokáig tartott volna. Végül így szólt:

– Persze.

Soha nem tudott ellenállni a különleges-
ségeknek.

– Akkor gyere utánam. – És Bátor Britta
elindult.

És csak mentek, mendégéltek a hóban, el
egy hatalmas, a hó súlyától letört ág mellett,
aztán még egy kicsit a hóban, amíg végül
egy nagy fához nem értek. Vagyis egy fa-
törzshöz. Kiállt belőle néhány kicsi, levél-
telen ág, de a fa jobbára a törzsből állt, és
a teteje épp olyan vastag volt, mint az alja.

Bátor Britta egy kicsi lyukra mutatott,
amelyet egy harkály vájt a fába.

– Nézz bele! – mondta.

Mika így is tett, de nem látott mást, csak
sötétséget.

Bátor Britta átszökdécselt a fa túloldalá-
ra, ahol egy jóval nagyobb, patkó nagyságú
lyuk tátongott.

– Nézd! Üreges – magyarázta. – Ez az
Üreges Fa. Üreges a tetejétől az aljáig. Ez
nem fenyő vagy nyírfa. És nem olyan,
mint az én fám, amiben van egy pici lyuk
az odúmnak. Ez a fa üregből áll. Így nő.

Olyan, mint egy nagy favödör. Tökéletes
rejtekhely. – Britta vadul hadonászott a kar-
jával izgalomában. – Jó ideje gondolkodom
valamin. És van egy tervem. Egy zseniális
tervem. Mit szólnál egy kalandhoz?

Mikának eszébe jutott Bátor Britta egy
korábbi terve, amikor azt találta ki, hogy
cincogjanak durva sértéseket egy arra járó
rozsomákra. Majdnem meghaltak mind-
ketten.

Bátor Britta mindig *tele* volt tervekkel.
Veszélyes tervekkel.

És Mika mindig segített megvalósítani
ezeket a terveket, pedig titokban tudta,
hogy veszélyesek. Csak hát annyira örült,
hogy van egy barátja. És ha bármi ellenve-
tése volt, Bátor Britta rögtön megsértődött,
és azt mondta rá, hogy gyáva, így aztán
Mika inkább minden örültségben részt vett.

És ez most sem volt másként.

Mika nagyon örült, hogy megint mellet-
te van a barátja. A barátság jobbfajta varáz-
slat, mint az óhajtosóhajlás. Még akkor is, ha
ez a barát olyan, mint Bátor Britta.

– Igen – mondta Mika, leplezni próbálva aggodalmát. – Persze. Készen állok egy új kalandra.

– Akkor jó – mondta Bátor Britta. – Mert ez lesz életünk LEGESLEGJOBB kalandja!

Az Urga-burga-terv

Bátor Britta egy vastag fenyő-
ágra mutatott.

– Először is tesztelünk téged.
Mozdítsd meg!

– Mi? – Mika szeme elke-
rekedett az értetlenségtől és az
aggodalomtól.

– Gyerünk! Lássuk, hogyan tudod hasz-
nálni az óhajtósóhajtásos képességeidet.
Emeld fel!

Mika a havas ágra nézett. De semmi sem
történt. *Mozdulj meg*, mondta magában.
Emelkedj fel!

Nem történt semmi. Az ág ott maradt,
ahol volt.

– Hát ez nagy csalódás – ingatta a fejét
Bátor Britta és cöcögött is hozzá.

Abban a pillanatban Mika megérezte.
Az erő melegségét. Az ág megmozdult egy

hajszálnyit.
De Mika
biztos volt
benne, hogy
ennél többet
is tud. A kü-
lönbség egy
mozdulatlan és egy moz-
gó ág között végtelen,
tehát ha Mika képes
egy icipicit megmoz-
dítani valamit, akkor
NAGYON is meg-
tudja mozdítani.
A következő pil-
lanatban a nagy, gör-
be ág megreme-
gett, majd havat
rázva le magáról
a levegőbe röppent,
miközben halványan

fényleni kezdett Mika óhajtósóhajtásától.

– Meg tudom csinálni. Meg tudom csi-
nálni! – mondta Mika. – Odanézz!

– Látom! – Bátor Britta farkincája ide-
oda járt örömeiben.

– Nem is olyan nehéz – jegyezte meg
Mika mellékesen, ahogy az ág fölöttük le-
begett.

– Hát akkor, Mika, kedves barátom, em-
lékszel a trollsajtra, amiről meséltem ne-
ked? – kérdezte Bátor Britta, le sem véve
a szemét a lebegő ágról. – A legcsodálato-
sabb és legkülönlegesebb sajtra, amit valaha
kóstoltam?

– Az Urga-burga sajtra? – kérdezett vissza
Mika, és leejtette az ágot, amely nagy puffa-
nással csapódott bele a hóba.

Magában felidézte Bátor Britta szavait:
*Ez a legnagyobb és legbüdösebb sajt az
egész világon. Világoskék-penész színű, mint
a felhőtlen ég, és nem csak istenien finom, az
ember istenien is érzi magát tőle. Egyszer meg-
kóstolod, és utána napokig boldog vagy.*

– Igen – felelte Bátor Britta, és letelepe-
dett egy fenyőfa törzse mellé. – Az Urga-
burga sajtról beszélek. Meséltem neked,
hogy csak egyszer kóstoltam. Akkor még